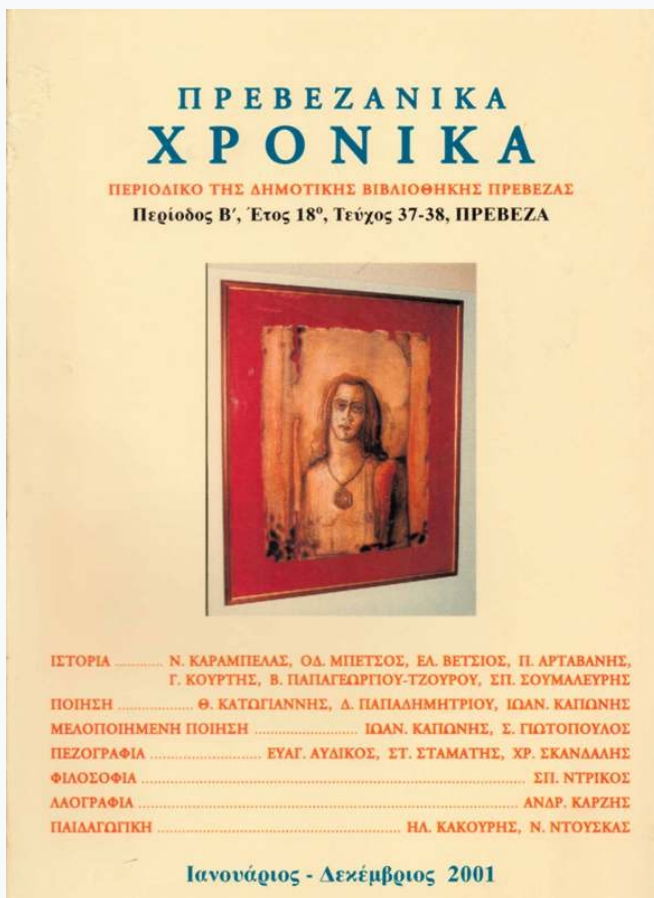

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 37-38 (2001)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 37-38 (2001)

Ο στρατιώτης που ίππатаι, Ορύττω, ώρυττον...

Θέμης Κατωγιάννης

doi: [10.12681/prch.29213](https://doi.org/10.12681/prch.29213)

Copyright © 2022, Θέμης Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (2022). Ο στρατιώτης που ίππатаι, Ορύττω, ώρυττον. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (37-38), 134-135.
<https://doi.org/10.12681/prch.29213>

ΘΕΜΗΣ ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ
Καθηγητής Φιλολόγος

Ο στρατιώτης που ίπταται

Και προπαντός να θέλεις να ίπτασαι
έστω και στατικά
– όπως το πλατυκέριουμ –
έστω ισοϋψώς
– όπως η πλάτη του ταράνδου στο χιόνι –
έστω κι αν η ομήγυρη
– η παμφάγος –
έχει τη γνώμη πως σέρνεσαι
για ένα ασπόνδυλο πιάτο
εσύ
ο στρατιώτης
ο χυμένος από σπινθηροβόλο γυαλί
κι ένα φτερό μονό
από πελασγικό γλαρόνι
που χαίρεται να ρέει το νερό
εκεί που θέλει.

Και προπαντός να θέλεις να ίπτασαι
έστω και τελευταίος
αθόρυβος θορυβημένος μελισσοουργός
που ίπταται
και θέλει τον κόσμο αλλιώς.

Ὅρυττω, ὄρυττον...

Μικροί στρατιώτες
 με φόρμες φωτός
 γαλουχημένοι σε στοές ορυχείων
 – ὄρυττω, ὄρυττον... –
 βαρέων μετάλλων
 της Γενικής Ενικού
 σε -ίου
 – ουράνιον, ουρανίου... –
 μόνοι τους σαν ξιφολόγχες,
 μόνοι
 σαν πέταλο αλόγου
 ξεκαρφωμένο στην πράσινη χλόη
 που περιμένει χρόνια
 κάποιον ανιχνευτή πετάλων
 να το σηκώσει
 να το καρφώσει στην πόρτα του,
 μόνοι
 γεμάτοι αιδώ
 σαν τη θαλάσσια ανεμώνη
 που στήνει την ομπρέλα της
 στο φρέσκο φύκι
 – την άγγιξες την έχασες,
 την έχασες χάθηκες –
 μικροί στρατιώτες
 σε περιμένουν.

Να τους μιλήσεις
 με παραμύθια για μικρούς
 να τους μιλήσεις
 με παραμύθια για μεγάλους
 και να τους πεις για τον ήλιο
 και για τον πόλεμο τον καλό
 και για το σύστημα
 που τρώει τους άντρες.

Ὅρυττω, ὄρυττον
 και φρίττω
 στο ορυχείο του τρόμου.